

Arrest

nr. 159 994 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk, wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 november 2015.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015, datum waarop de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten voor de beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Op respectievelijk 23 juli 2014 en 7 augustus 2015 werden de verzoekende partijen in het bezit gesteld van een A-kaart.

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partijen op 7 augustus 2015 en op 23 juli 2014 in het bezit werden gesteld van een A-kaart die geldig is tot respectievelijk 26 mei 2017 en tot 23 juli 2016.

De verzoekende partijen hebben derhalve geen belang meer bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 16 november 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in waarin zij het volgende meedelen:

“Gelet op de beschikking van de Voorzitter van de IIe Kamer van 9 november 2015 meegedeeld bij aangetekend schrijven van 10 november 2015 ontvangen door de verzoekende partij op diens gekozen adres op latere datum;

Gelet op de bevreemdende beschikking van de Voorzitter waarbij wordt aangegeven dat deze na kennisname van de middelen van oordeel zou zijn dat het hier gaat om een zaak waarbij enerzijds het zou gaan om een vreemdeling vrijgesteld van visumplicht die lange tijd in het Rijk zou verblijven, anderzijds dat de verzoekende partij het slachtoffer zou zijn van mensenhandel.

Dat de vaststellingen van de Voorzitter geenszins steek houden wel integendeel het hier gaat over een procedure in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op grond van de medische toestand van het kind SA getroffen door de vastgesteld pathologie van congenitale neutropenie, ook gekend onder de benaming Kostmann Syndrome, een aangeboren afwijking waarbij weinig tot geen neutrofielen worden aangemaakt en waardoor de kans op ernstige infecties groot is.

Overwegende dat het beroep de facto gaat over de weigering toepassing te maken van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en het ganse beroep niets te maken heeft met de vaststelling van de Voorzitter als zou het gaan over een vreemdeling vrijgesteld van visumplicht laat staan er mensenhandel mee gemoeid zou zijn.”

Ter terechtzitting van 15 december 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 9 november 2015 opgenomen grond, blijkt dat er twee beschikkingen zijn van 9 november 2015 met hetzelfde rolnummer, doch met een totaal verschillende inhoud, waarbij de ene beschikking handelt over de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hetgeen het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en de andere beschikking betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen geenszins het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Gezien de grote onduidelijkheid op terechtzitting wordt de zaak uitgesteld naar de eerstvolgende zitting van 4 januari 2016.

Ter terechtzitting van 4 januari 2016 stelt de kamervoorzitter vast dat in deze zaak de Raad ten onrechte 2 beschikkingen heeft opgestuurd. Uit één van de 2 beschikkingen blijkt duidelijk dat deze beschikking

een materiële vergissing betreft, die niets te maken heeft met het voorwerp van dit beroep. De 2e beschikking behelst evenwel deze zaak en is correct verstuurd. Uit de stukken van het dossier blijkt wel dat beide beschikkingen in ontvangst zijn genomen, maar dat tegen de 2^e beschikking geen vraag tot horen werd ingediend. Verzoekende partijen worden dus geacht in te stemmen met voormelde beschikking.

Ter terechtzitting stellen de verzoekende partijen wat volgt:

“VzP bevestigt dat zij sinds 13 juli 2015 over verblijfsvergunningen omwille van medische redenen, afgeleverd door VwP, beschikt. Zij stelt dat zij geen belang meer heeft, evenwel wenst zij dat haar niet reageren op de (correcte) beschikking beschouwd wordt als een vorm van overmacht – het kan immers niet zijn dat de procedurele fout die door de Raad werd begaan op haar wordt afgewenteld – en dat de bestreden beslissingen impliciet als ingetrokken worden beschouwd nu er een definitieve gegrondheidsbeslissing is.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen naast het feit dat zij zich akkoord verklaren met de inhoud van de correcte beschikking, erkennen dat zij tegen deze beschikking geen vraag tot horen hebben ingediend. Waar zij het niet indienen van een vraag tot horen wijten aan overmacht kunnen zij niet worden gevolgd. De verzoekende partijen zetten niet op een concrete wijze uiteen waardoor zij zouden zijn gehinderd om een vraag tot horen in te dienen. Bovendien door te erkennen dat zij akkoord gaan met de inhoud van de beschikking spreken zij de ingeroepen overmacht tegen. Uit het feit dat de verzoekende partijen erkennen dat zij geen belang meer hebben bij hun beroep, zoals uiteengezet in de beschikking, geven de verzoekende partij te kennen dat zij het nut er niet van inzagen om te reageren op de beschikking.

Nu de verzoekende partij geen vraag tot horen hebben ingediend, dient toepassing gemaakt te worden van artikel 39/73, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Ingevolge voormelde bepaling worden de verzoekende partijen geacht in te stemmen met de beschikking.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU